N° 3. 7 MARS 1887.

11me ANNÉE

Directeur et Rédacteur en chef :
SANUA ABOU NADDARA
1er, Cité Bergère, PARIS

السنة الحادية عشر
جريدة حرة ∴ بمديرها ومحررها
الشيخ جمس سانوا ابو نظارة
باريس ١ سيتة برجير

عدد ٣ باريس ٧ مارس سنة ١٨٨٧

قد وردت لنا هذه الرسالة من احد اصحابنا المصريين راجيا درجها بحروفها فادرجناها بما وقع الطلب

الجلسة الاولى

ساقني القدر. وانهضتني الفكرة الى الخروج من الدار. كي ازور الاصحاب فازار. فبينما ادور الطرق. اذ صادفت احد الاحبا جليل الخلق. فقلت له السلام عليك ايها الخليل المختار فرد سلامي وقال اتبعني ان كنت من الاخيار. فاقتفيت اثره على عجل. حتى انتهينا الى سفح الجبل. وهناك القاعة فطرق الباب. وهو يقول يا مفتح الابواب. افتح لنا خير الباب. انحن للنجاح طلاب. فالحارث الامين. فتح لنا ودخلناها بسلام امنين. اذ فيها من فحول الرجال جم غفير. ينتظرون سيد وهو المهدي الصغير. وبعد سويعة دخل رجل عليه حلل البها والتكريم. فاستقبلوه بالاحترام والتبجيل والتعظيم. فادركت بان هذا هو السيد المنتظر. كما تبادر لي من اقواله التي كالدرر. حيث قام وخطب. وشنف المسامع وطرب. وبين وافاد. واظهر واجاد. وقال . . . .

احمد الله الذي اوجد الانسان حرا. وجعل مراعات الحرية اعظم فخرا واصلي على من علم الامة حقوق انسانيته ومدنيته. بقوله كلكم راع وكل راع مسئول عن رعيته. وعلى آله واشياعه الذين اتبعوه. وعلوا كلمته ونصروه. اما بعد فيا معشر المصريين الى م تبيتم هذا الحال وانتم في سنة الغافلين. وحتام تتحملوا اهوال ظالمكم الجبار. الذي البسكم ثوب المذلة والعار. هل لا شاهدتم جور الانكليز في بلادكم. ونهب امتعتكم واستحلال اموالكم. الا يهمكم انقاذ وطنكم العزيز من ايدي اللئام الانكليز واصلاح وادي النيل ونصرته. وقهر عدوكم وكسر شوكته الم يكن لكم اسوة بالسودانيين الذين نصروا الله وانتصروا وابادوا جيوش الانكليز الذين بكم مكروا. فلا تغرنكم مواعيدهم المماطلة. ولا تركنوا الى اقوالهم الكاذبة وخداعاتهم الباطلة وقد بعثني اليكم خليفة المهدي الجليل برسالته. ابشركم بما اتانا المولى من فضله ونعمته. فاستبشروا يا عباد الله واسمعوا. وتيقظوا ومثلنا اصنعوا. فمن استولى على البلاد وطغى. وافسد وبغى. فهو لله من الاعداء. كما قال تعالى لا تتخذوا عدوي وعدوكم اولياء. فاتبعوا آثار ابائكم وارفعوا اثقال العبودية عن اكتافكم وتعاونوا بالسودانيين اخوانكم واطردوا الانكليز من اوطانكم. وعجلوا بالجهاد قبل ان تموتوا بالذل والهوان. واعلوا همتكم فان علو الهمة من الايمان. ودافعوا عن حقوقكم حتى تكونوا من الاخيار. واعتبروا يا اولي الابصار واستعدوا للحرب حتى تجدوا الصلاح ويا ايها المومنون حي على الفلاح. واستغفروا وتوبوا لمن لا ملجا الا اليه. ولا تخافوا ولا تحزنوا وتوكلوا عليه. ومن يتوكل على الله فهو حسبه فاتبعوا امثال اخوانكم السودانيين. الذين لا عدو لهم سوى الانكليز ويودون باقي الاوروباويين . . . . .

مخاطبة بين الحدق ومجدع على قهوة البورصة

(الحدق) مالك مبوز يا مجدع. ما الطاخريت والاية (مجدع) ما نيش شايف شي يبسطني. ام الحمر خالطينا (الحدق) فرع الكثير ما بقي الا القليل. لالا. وحياتك خارجين (مجدع) يا لله فضنا. ده كلام بقى لنا زمان نسمعه. يخرجوا ازاي ويتركوا النعمة دي. دول على راي المثل اكل ومرعى وقلة صنعة ام الحلين شمارين راكبين (الحدق) راكبين فشروا دول مركوبين يا خي (مجدع) لمانيته ام سلطين. انشالله تفوتهم قلت. نعم ايه

فيه اللى سبب فى دخولهم (الحدق) مافيش كلام خارجين .
انت فاهم ان الدول ساكتين عنهم . ده الباب العالى والروسيه
وفرنسا بتجرهم خوازيق وصاحبك دارمندولف مافلحش
فى مشواره ولا احد التفت لكلامه فى استامبول (مجدع)
والمبهور ده كان راح يلطك ايه فى استامبول ها ها (الحدق)
كان رايح يبلبس (مجدع) على ايه ياخى (الحدق) لما لقى عصيان
مختار باشا حامشين عليه وشاف ان فرنسا متحده ويا الباب
العالى على خروجهم برطع على استامبول فى تخمينه لهبل انه اذا
طرق على الباب العالى يفتحوا له يدخل كالعاده يرمى فتن زى مايجبر
فى ده وفى الاخر . مكن ياكسفه رجع قفاه يقمر عيش نوايه الحكايه
ياخى دلعمنا دارمندولف كما قال جرنال الدهيا انه توجه الى
استامبول لاجل ما يعرض افكاره على الباب العالى فيما يخص مساوى
المسئلة المصريه فلم يقبله مولانا السلطان ولم تقبل الوزاره
منه شى (مجدع) اظنه تفرتك من شدة غيظه (الحدق)
وعدلك وحسب ان كل ده جاى له من فرنسا فهمهم وعدم
وقال انا اورى لفرنسا حالها واجيب لرعاياها الكافيه فى مصر
واحط رقبتها تحت سكينة المانيه . يعنى الروسيه (مجدع)
لكن يا وليد فاتته الوحده . دى رقبة فرنسا من بولاد
حتى لو كانت سكينه المانيه خارجه من كرخانه انكليزيه
ما تقطع فيها (الحدق) بكره تشوف شغل فرنسا من شغل
الانكليز . ان ماكانتش كل الانكليز بكره يرجعوا يعملوا فلقطيه
او عطشجيه زى عوايدهم ماكونش انا الحدق (مجدع)
ليه — كريم حليم (الحدق) ده ياعم فكرتنى بقولك حليم
تتفرج يا اخ ادى صورته (مجدع) صوره مين (الحدق)
صوره صاحب السعاده افندينا حليم باشا بن محمد على الاعظم
(مجدع) ما احلاها صوره واجملها (الحدق) وده اعظم
جرانيل باريس واشهرها اللى مرسومه فيه . وغير كده عاملين
له مقاله طنانه رنانه . مضمونها انه رجل شريف امير عادل
منصف ولا تصلح ولاية الوطن الا له (مجدع) نا والنبى الجرنال
وانت بكره تلاقيه على مخدة تخديوينا الاهبل (الحدق) حقا
كنت اقول عليك مجدع صحيح .

النحله

طالما احرمتنا النحله من ذوق شهدها وقد سرنا اليوم
تيقظها بعد طول رقادها والرحتنا بنغماتها العليه

واهدت قراها هذه الثمره الشهيه

قبائح الانكليز بمصر

قد استخدم عقلاء الانكليز غيظا على رجال حكومتهم لما يرتكبونه
من القبائح فى الاقطار المصريه وقد قبحت لعمالهم صحف الاخبار وربما
الدين وقالوا لقد غطى الخزى وجوهنا وصرنا هدفا لسهام
اللوم لاجل ادخالنا عوائد بلادنا السيئه قبل عوائدنا الصالحه
الى الديار المصريه وكيف لا تخجل رجال حكومتنا من ادخال
عوائد مواخير الزنا وحوانيت الخمر وباقى المسكرات الى بلاد
سوادها الاعظم من المسلمين الذين يكرهون الخمرة دينا فاحتجت
رجال الحكومه بحجتين واهيتين احداهما قولهم بقول القائل
من كان سالك بنفسه ما ظلمك فان رعايا المملكه فى بريطانيه
خاضعون لعوائد الخمره وباقى المسكرات ومدخول بريطانيه
من عوائد المسكرات فقط يبلغ عشرين مليون ليره فى السنه
ثانيهما ان حكومه مصر فى احتياج شديد الى المال فاذا اجعلنا
العوائد وضربنا الضرائب على الخمرة والعواهر ومواخير الزنا زاد
مدخول الحكومة المصريه

احلام فرعون مصر

شرح الرسومات الاربع الموضوعه فى هذا العدد ، ، ،
الاول — ولف المندوب الانكليزى يدخل على توفيق فى حال
نومه على سريره ويسحبه من رجله ويقول له
جود دتم كيف تنام يا توفيق ، ومصرنا فى اشد الضيق ،
اما ترى الكركبه يا اخى فيق قد هجمت علينا بنو السودان د
عساكرنا الانكليزيه ، طلعوا ينتظرونا فى الطريق . تهرب
سوا من السودانيه . والا يصيدونا كالفيران
فاق وب توفيق وفتح عينيه وقال بلى هلس انا اعرفك دجال
فقال ولف كلامى حق بلا محال . صدق كلام الانجلشمان د
نط توفيق وقال يا بابى . كل دول سود يامسميين بجاى .
بقى اهرب واخذ فلوسى معاى . واترك حريمى يا ماها النسوان
فى الغربه ياما تنفع الاموال . بالفلوس اجيب لى رجال وابطال ،
وارجع هنا اكيد بهم الانذال ، واصبح على مصر ملك وسلطان
مجره ولف وهو يقول ، جود ديم يا بلاد العول ،
يا سيد بجرى والا يا كلنا الغول ، ما اقبح الشوطرى وناس الوديان

الرسم الثانى

ودع توفيق حريم السيد فريك العصر ، وقال جونا الشوان ليا النصر

TEWFIK, NUBAR ET L'OMBRE D'ABOU NADDARA

TEWFIK : Quelle tête de hibou tu as ce matin! On voit la ruine et la désolation annoncées sur ton visage démoli. Tes yeux pleurent, ton nez coule et ta bouche bave. (*A part*) Je l'étonne par mon éloquence. (*A Nubar*) Voyons, qu'as-tu? As-tu manqué une affaire avec ton partener Wilcocks? As-tu perdu à la Bourse avec ton ami Baring? Ton fils Bogos t'a-t-il mangé de l'argent? Ton gendre Tigran t'a-t-il fait des siennes? Tu dois avoir des gros chagrins pour avoir une figure si défaite et un air si désespéré. — NUBAR (*en soupirant*) : Il y a de quoi, Khédive! — TEWFIK (*anxieusement*) : Alors, nos amis les Anglais, les rois des mers, comme tu les appelles, n'ont pas réussi à mettre mal entre l'Allemagne et la France. — NUBAR : Hélas, non! Les nobles efforts de la Grande-Bretagne n'ont pas été couronnés du succès que nous leur souhaitions, et l'Allemagne n'a pas déclaré la guerre à la France. — L'OMBRE D'ABOU NADDARA : Parce que la France dont tu disais, ô Nubar : « C'est un cadavre sur lequel on peut marcher, » est redevenue aujourd'hui une nation assez forte pour que l'Allemagne soit obligée de compter avec elle. — TEWFIK (*effrayé*) : J'entends parler et ne vois personne. — NUBAR : C'est la voix de ma conscience. — TEWFIK : Fais-la taire : elle m'embête. — NUBAR : C'est difficile. — TEWFIK : Et quelles autres tristes nouvelles m'apportes-tu encore? — NUBAR : Le Sultan n'a pas reçu sir Henry Drummond Wolff, et ses propositions pour le règlement de la question égyptienne ont été défavorablement accueillies. Il impute cela à l'influence française. — TEWFIK : Pauvre Wolff! Il doit être irrité? — NUBAR : Je crois bien, puisqu'il m'ordonna de chercher à exercer des représailles ici, et m'a dit qu'il *va mettre la gorge de la France sous le couteau de l'Allemagne.* — L'OMBRE D'ABOU NADDARA : Malheureusement pour lui, la valeureuse France ne tend pas la gorge aussi docilement qu'il paraît le croire, et qu'il peut le souhaiter. Vos maîtres, les Anglais, en veulent aux braves Français parce que leur surveillance les empêche de retourner à leur aise ce qui reste de poches aux pauvres Egyptiens, et de détrousser amicalement le Sultan, sous prétexte de « neutralité bienveillante. » — TEWFIK (*en colère*) : Fais donc taire la voix de ta conscience, qui nous interrompt si désagréablement. Quel journal as-tu à la main? Pourquoi veux-tu me le cacher? Parle-t-il mal de nous? — NUBAR : Non, monseigneur. Mais il publie le portrait du prince Halim et lui consacre une belle biographie. — — TEWFIK (*prenant le journal*) : Ah! C'est l'*Univers illustré!* (*Très vexé*) Abonne-nous à ce journal, pour lui montrer notre indifférence. Mais, en attendant, lis-nous la biographie de cet Halim qu'on aime tant. — NUBAR : J'obéis (*il lit*).

Au moment où le sort de l'Egypte est remis en question, le prince Halim Pacha, dernier fils de Méhémet-Ali, doit forcément sortir de la retraite qu'il s'est imposée, car sa devise est : *l'Egypte aux Egyptiens;* il n'a pu pactiser avec l'Angleterre et ne le fera jamais.

On éprouve un sentiment de respect et de curiosité en contemplant ce dernier fils du légendaire Méhémet-Ali, contemporain de Napoléon Ier. Le prince Halim semble avoir hérité de l'énergie de son père et de sa vitalité. Quoiqu'il soit l'oncle de l'ex-khédive Ismail Pacha, il est bien plus jeune que son neveu, et le paraît encore plus. C'est un tout autre prince que ne le sont d'ordinaire les Musulmans. Curieux de science, il s'occupe de chimie avec une ardeur constante; il a un laboratoire dans ses palais du Bosphore. Il aime la France et s'en souvient avec un plaisir toujours très vif, car il y a été élevé.

De mœurs douces, aimable, gai et liant, ce prince considère le pouvoir comme un très grand souci; aussi ne fait-il rien pour conquérir son trône : il se contente d'une existence sans faste; sa maison est petite, mais pleine d'amis, — comme celle du philosophe antique.

Pourtant il est prêt à se dévouer pour le bonheur du peuple égyptien, qui, s'il pouvait avoir l'heureuse chance de lui obéir, serait bien près de trouver le *perfectum* en fait de souverain.

Le prince a beaucoup de partisans en Egypte et ailleurs; un de ses plus fidèles amis est Abou Naddara, le publiciste égyptien si connu qui rédige le journal arabe qui porte son nom et vit en exil à Paris, où il a reçu de la presse française une hospitalité qu'il prône continuellement en vers et en prose française et arabe.

On lit dans le journal *La France* du 5 février 1887 :

Hier soir, la *Revue moderne* donnait un banquet littéraire présidé par M. Richepin. Outre le rédacteur en chef de la revue et ses nombreux collaborateurs, on remarquait le directeur de l'Union méditerranéenne, le président de l'Association patriotique, etc.

Au dessert, le cheikh Abou Naddara, l'un des convives, a porté, en l'honneur de Richepin, un toast en vingt strophes qu'il venait de composer pendant le dîner et qui a été chaleureusement applaudi.

L'auteur de *Nana-Sahib*, après avoir complimenté, comme il le méritait, son confrère égyptien, lui a manifesté son désir d'apprendre l'arabe afin de pouvoir goûter dans l'original cette poésie orientale qui donne une saveur particulière aux vers français d'Abou-Naddara.

Voici les quatre dernières strophes :

A Mr Richepin.

Reçois le baiser fraternel
Que par moi t'envoient nos poètes,
Accompagné du paternel
Salut d'Allah, de ses prophètes.
Les saints cheikhs de ma nation,
T'envoient leur bénédiction.

Sans qu'ils perdent une syllabe,
Prochainement on traduira,
De tes poèmes, en arabe,
Par les soins d'Abou Naddara.
Je veux qu'on goûte l'ambroisie
De ta suave poésie.

Aux Invités.

Oubliez, mes amis chéris,
Les vers que vous venez d'entendre.
Deux ans encore dans Paris,
Et j'espère pouvoir vous tendre
Une pièce de vers français,
Moins décousus et plus sensés.

En attendant, Allah je prie
D'exterminer mes ennemis,
Afin qu'un jour, dans ma patrie,
Je vous reçoive, chers amis,
Pour boire ensemble à l'alliance
De mon Egypte et votre France.

وانا مولى مع الانكليز من مصر . خليك هنا اوصى عليك الجيران ∴
فقالت له الاميره يا جانم كيف تهرب وتتركني وتترك الحريم .
وتخلينا للسودانيين مغانم يا الله بنا يا بنات نرحل من دى المكان ∴
لو يا ستات الصيغه والجواهر وانا الاقي لكل واحده عريس ماهر
وبعد ما انا اشوف حالى معاك يا عاهر واهتكك فى كل البلدان ∴
نهب الاميره والسرارى . و دخل ولف على توفيق جارى .
وقال له انزل حضر حمارك وحمارى . نبرطع قبل وصول الجدعان ∴
فقال توفيق للهانم راحت مع للفاتيح . والسفر بلا معامله ما هو مليح .
فقال ولف بلا كلام فارغ يا شحيح . وجرجره وخرج به من الديوان ∴

الرسم الثالث

قالت فاطمه شوفوا الانكليز وكسر انفهم . هاربين وتوفيق على كتفهم
معكوسين والجبابره خلفهم . فرحتنا فى الاعادى يا رحمن ∴
قال السيد على للانكليز الجبابره . قال لهم صالح مستعجل اجالكم
خلعت الاسود الاشرب من دمكم . ونسلخ جلدكم مثل الجديان ∴
قال ابو شادوف لك الحمد يا رب العباد . خلصت ثارنا من الانكليز والولد
اللى ظلمونا وخربوا البلاد . وخلوا المستورين فينا عريان ∴
فقال الشيخ عبد الكريم . اقبل دعانا يا عليم .
وانعم علينا بعبد الحليم يهنينا ويصلح الاوطان ∴

الرسم الرابع

حضر توفيق المنجمين قدامه . وقص عليهم بالتفصيل احلامه .
فقال كبيرهم لما سمع كلامه اعطينا يا افندينا الامان
فقال لهم توفيق عليكم الامان يا منجمين فسروا الاحلام باليقين .
تطلعوا من عندى مجبورين . انعم على كل واحد منكم بنيشان ∴
فقال المنجمون احلامك تجرى يا افندينا . قال ويجى السودان وتسقى
ضيفها فينا . قال ربنا من هذا الشر يكفينا . اذا ساعدت
الاهالى يا مولانا على طرد الحمران ∴
فغضب فرعون وقال يا مجرمين . كيف تشوروا على بطرد المحبين
يا قواصه اعدموا دى الجاسرين وخلوا دماهم مجرى كالخلجان ∴
فقالوا له سفك دمانا يا ظالم وسود صحيفتك بالمظالم
يوم ما قريب تذوق فيه المآتم ويجعلوك حطب للنيران ∴

انظر بيان هذه الرسومات في مقالتنا التي عنوانها احلام فرعون مصر

1

2

LES SONGES DU FAUX 'PHARAON

SONGE Ier. — TEWFIK (LE FAUX PHARAON), DRUMOND WOLFF.

WOLFF :
Goddem ! tu dors Tewfik, et Caire est dans les fers !
N'entends-tu pas les cris des démons des enfers ?
Les valeureux soldats de la Grande-Bretagne,
Pour nous aider à fuir se sont mis en campagne ;
Ils sont hors de la ville ; ils nous attendent là.
Réveille-toi, Tewfik, sauvons-nous, par Allah,
Autrement, cher ami, les Soudanais sauvages
Nous feront prisonniers et prendront nos bagages.

TEWFIK :
C'est vrai tout ça, sir Wolff ? je te connais, farceur !

WOLFF :
By god, by Victoria, c'est vrai sur mon honneur.

TEWFIK :
Donc je ne rêve pas. Que vois-je, mon alcôve.
De Soudanais est pleine ! au secours ! Je me sauve
(*à part*) Tout seul. Je laisse ici ma femme et mes houris,
J'aurai de beaux harems à Londres, à Paris !
Mais j'emporte avec moi, comme Ismaïl, mon père,
Mon or et mes bijoux, Wolff m'aidera, j'espère,
La fortune nous rend grand service en exil,
Je l'emploierai bien mieux que mon père Ismail (*Il sort*).

WOLFF (*le suivant*) : Goddem, Mahdi, Nègus ! c'est vous qui de la
D'Egypte, renvoyez les fils de l'Angleterre. [terre].

SONGE IIe. — TEWFIK, LA PRINCESSE (SA FEMME), SES ODALISQUES, DRUMMOND, WOLFF.

TEWFIK :
Je me sauve, Princesse, avec mes chers Anglais,
Car si les Soudanais me trouvent au Palais,
En dix mille morceaux, ils ont juré me mettre.
« C'est ainsi, disent-ils qu'il faut punir le traître,
« Le traître qui vendit le Nil à l'étranger ! »
C'est notre destinée, on ne peut la changer.

LA PRINCESSE :
Et sans défense ici, laisser ta faible femme,
Pour égayer les nuits des Soudanais ? Infâme !
Plutôt la mort ! Va lâche ! Allah nous sauvera.
Sœurs ; sortons du sérail ; l'honneur nous guidera !
Vous avez vos bijoux, vous êtes adorables ;
Pour vous je trouverai des maris honorables,
Et puis je quitterai les bords chéris du Nil
Pour torturer partout Tewfik dans son exil. (*Elles sortent.*)

WOLFF (*entre*) :
Allons, khédive, allons ; il faut partir de suite,
Nos baudets sont sellés ; tout est prêt pour la fuite.

TEWFIK :
Mais ma femme est partie en emportant mes clefs
Et je ne puis sortir sans le sou du Palais.

WOLFF :
Ton voyage est payé. Marche ; obéis au maître. (*Il l'entraîne.*)

VOIX DU CIEL : Egypte ! Allah te venge en châtiant le traître.

3

4

SONGE IIIe. — TEWFIK, LES ANGLAIS, PEUPLE ÉGYPTIEN.

UNE FEMME : Ils courent les Anglais, Tewfik sur leur épaule,

UN GAMIN : Comme un méchant enfant qu'on porte à son école.

UN ÉTUDIANT : Courez, courez, poltrons, sauvez vos tristes jours.

UN VIEILLARD : Vain espoir ! le Soudan les poursuivra toujours.

UN VÉTÉRAN :
Trente mille ont péri de ces fils d'Angleterre !
Des guerriers du Mahdi, par le lourd cimeterre.

UN CHEIKH :
Ils croyaient triompher au Soudan, les malins,
Comme à Tel-el-Kebir, par leurs livres sterlings.

UN FELLAH :
Voici libre le Nil de l'une à l'autre rive.
Les Anglais sont chassés, chassé l'affreux Khédive.

LES ULÉMAS :
Louange à toi ! Seigneur, qui punis les méchants,
Qui nous ont opprimés et dévastés nos champs.

LES PATRIOTES :
Exauce, Allah ! le vœu le plus cher de notre âme ;
Accorde-nous Halim, que l'Egypte réclame.
Prince Halim, digne fils de Méhémet-Ali,
Blanchira notre nom que Tewfik a sali.

INTERPRÉTATIONS. — TEWFIK ET LES MAGES.

TEWFIK : De ce songe royal, que dites-vous, ô Mages

LES MAGES : Il est, ô Pharaon, digne de nos hommages.

TEWFIK :
Pour mettre un frein à notre palpitation,
Nous voulons en savoir l'interprétation.

Ier MAGE :
Tout ce que Pharaon a vu dans ce grand songe,
Est bien la vérité, sans un trait de mensonge.

TEWFIK (*avec rage*) : Serons-nous expulsés, avec nos chers amis,
Par ceux qui nous étaient des esclaves soumis ?

Ier MAGE :
Vous le serez, seigneur, je le lis dans votre astre ;
Mais on peut empêcher ce terrible désastre,
En aidant vos sujets à chasser les Anglais,
Qui les ont saccagés, torturés, étranglés !...

TEWFIK (*se levant*) : Ils osent conseiller de chasser ceux que j'aime !
Pour punir leur forfait. Pendus ! à l'instant même. (*Il sort.*)

LES MAGES :
Ce crime hâtera l'infernal jugement,
Long, cruel et cuisant sera ton châtiment.

IMP. ... DU CAIRE. ... LE GÉRANT. G. LEFEBVRE.